

POSTANOWIENIE

OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO

OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH WE (...)

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. w składzie:

Przewodniczący: r.pr. M. S.

Sędziowie: r.pr. G. K. - sprawozdawca

r.pr. W. G.

Protokolant: r.pr. K. C.

Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego: r.pr. A. D.

W sprawie rozpoznania zażalenia E. C. na postanowienie o umorzeniu dochodzenia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego r.pr. A. D. wobec r.pr. P. D. o naruszenie ustawy o radcach prawnych i Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

POSTANOWIŁ:

1.

Na podstawie art. 437 § 1 Kodeksu Postępowania Karnego w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 15 grudnia 2017r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie o sygnaturze RD 34/17

2.

Na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych kosztami postępowania w wysokości 915 zł. obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych we W..

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 29 marca 2017 r. Pani E. C. wniosła do Rzecznika Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych we W. (zwanej dalej również (...)) wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego w stosunku do r. pr. P. D.. Pokrzywdzona wskazała, że doszło do naruszenia przez r. pr. P. D. podstawowych zasad wykonywania czynności zawodowych, w szczególności poprzez porozumiewanie się radcy prawnego ze stroną przeciwną z pominięciem jej pełnomocnika.

Postanowieniem z dnia 26 czerwca 2017 r. (RD 34/17) Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W., wszczął dochodzenie w sprawie możliwości popełnienia przez radcę prawnego P. D. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, zwanej dalej (...), w związku art. 38 ust. 7 oraz art. 51 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, zwanego dalej (...).

Po przeprowadzeniu dochodzenia, postanowieniem z dnia 15 grudnia 2017 r. (RD 34/17) Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W., postanowił umorzyć postępowanie dyscyplinarne na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z. art. 74¹ Ustawy.

Dnia 27 grudnia 2017 r. skarżąca złożyła do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy (...) we W. (zwanego dalej „Sądem”) zażalenie na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego. W zażaleniu skarżąca wskazała na błędną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego poprzez przyjęcie, iż nie doszło do naruszenia przez r. pr. P. D. podstawowych zasad etyki zwodu radcy prawnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Sąd przyjął ustalenia dokonane przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego za własne. Sąd dał wiarę wszystkim dowodom dopuszczonym w sprawie, nie znajdując przy tym podstaw do kwestionowania rzetelności któregokolwiek z nich.

Sąd zważył co następuje:

Na podstawie przedstawionego materiału dowodowego oraz ustalonego stanu faktycznego, a także po przeprowadzeniu rozprawy, Sąd postanowił utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 15.12.2017 r. o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego. Sąd uznał, że okoliczności sprawy są bezsporne oraz jasne. Jednocześnie Sąd nie znalazł podstaw, aby uznać za zasadne wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec r. pr. P. D. za naruszenie zasad ustawy o radcach prawnych oraz postanowień Kodeksu Etyki Radcy Prawnego opisane w skardze E. C..

W pierwszej kolejności należy wskazać, że niepopelnienie czynu, brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia, a także brak znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.), to stan braku tzw. faktycznej podstawy procesu (zob. Kodeks postępowania karnego. Komentarz, pod red. P. Hofmańskiego, s. 143). Zgodnie z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego albo ustawa stanowi, że sprawca nie popełnia przestępstwa. Podkreślić należy, że ustalenie negatywnej przesłanki procesowej nie daje organowi procesowemu wyboru. Ma on obowiązek umorzenia postępowania, gdyż postępowanie karne po jej ujawnieniu staje się niedopuszczalne.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 Ustawy radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych. Z kolei w myśl art. 6 (...) radca prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami. Kolejno w myśl art. 38 ust. 7 (...) Negatywne nastawienie klienta do strony przeciwnej nie powinno mieć wpływu na postawę radcy prawnego, który powinien działać taktownie i bez uprzedzeń do strony przeciwnej, nie podejmując działań zmierzających do zaostrzenia konfliktu. Żadne z przeprowadzonych w nn. sprawie dowodów nie wykazały, aby postawa r. pr. P. D. w stosunku do skarżącej mogła zostać uznana za niewłaściwą w świetle przywołanego przepisu. Radca prawny P. D. działał w imieniu przeciwnika procesowego skarżącej, a tym samym dążył do maksymalnego zabezpieczenia interesów swojego Klienta Pana D. C.. Nie sposób dopatrzeć się w zgromadzonym materiale dowodowym potwierdzenia, aby r. pr. P. D. kierował w stosunku do skarżącej inwektywą, które mogłyby być uznane za obraźliwe, czy znieważające. Zdaniem Sądu r. pr. P. D. swoimi wypowiedziami nie przekroczył rzeczowej potrzeby, ani też nie naruszył przepisów prawa oraz postanowień kodeksu etyki. Wolność ekspresji radcy prawnego jest jednym z warunków prawidłowego reprezentowania i obrony interesów Klienta. Działanie r. pr. P. D. nie może być również uznane za działanie zmierzające do zaostrzenia konfliktu pomiędzy skarżącą.

Jednocześnie, zgodnie z art. 51 (...) Radcy prawnemu nie wolno porozumiewać się z przeciwnikiem klienta z pominięciem jego pełnomocnika lub obrońcy będącego radcą prawnym albo osobą, z którą radca prawny na podstawie przepisów prawa może wspólnie wykonywać zawód, chyba że zostało to uzgodnione z tym pełnomocnikiem lub obrońcą. Radca prawny P. D. w ocenie Sądu nie naruszył swoim zachowaniem dyspozycji ww. przepisu, gdyż treść wiadomości e-mail z dnia 5.01.2017 r. wysłanej do skarżącej nie można uznać za działanie zmierzające do porozumiewania się z przeciwnikiem procesowym z pominięciem jego pełnomocnika. Intencją r. pr. P. D. było przede wszystkim zażegnanie konfliktu pomiędzy stronami powstałego na tle realizacji kontaktów ze wspólnymi dziećmi, a także wskazanie interpretacji zwrotu „pierwszy weekend miesiąca”. Co więcej, również zdarzenie z dnia 10.01.2017 r. nie może być uznane za naruszenie normy prawnej określonej w art. 51 (...). Dnia 10.01.2017 r. r. pr. P. D. zwrócił się do skarżącej z zapytaniem czy mogliby porozmawiać na temat realizacji uprawnienia jego Klienta do niezakłóconych kontaktów z dziećmi. W rzeczywistości nie doszło do rozmowy pomiędzy r. pr. P. D. ze skarżącą na temat kontaktów Pana D. C. z dziećmi. Ponadto r. pr. P. D. nie znał w tym czasie danych ewentualnego pełnomocnika E. C., gdyż sprawa nie została jeszcze w tym zakresie skierowana na drogę sądową.

Należało zatem uznać, iż zachowanie r. pr. P. D. nie wyczerpuje znamion czynu zabronionego. Sąd nie znalazł podstaw, aby negatywnie ocenić sposób postępowania r.pr. P. D., które było zgodne zarówno z przepisami ustawy o radcach prawnych, jak i zasadami określonymi w (...) i nie stanowiło naruszenia godności zawodu.

Radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za zawinione, nienależyte wykonywania zawodu radcy prawnego, jak również za dokonanie czynów sprzecznych ze ślubowaniem radcowskim lub z zasadami etyki radcy prawnego. W świetle ujawnionego w niniejszym postępowaniu stanu faktycznego nie można stwierdzić, że r. pr. P. D. dopuścił się popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 w zw. z art. 38 ust. 7 oraz art. 51 (...). Zgodnie z powyższym, w wyniku nie stwierdzenia naruszenia przepisów ustawy o radcach prawnych oraz przepisów Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, należało uznać iż r. pr. P. D. nie popełnił czynu zabronionego i należało, zgodnie z art. 64. ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 15.12.2017 r.

Łączne koszty postępowania wyniosły 915,00 zł. Z uwagi na treść przepisu art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych, kosztami tymi została obciążona Okręgowa Izba Radców Prawnych we W..

Postanowienie niniejsze jest prawomocne.